

~~~~~จฉฉ~~~~~

(Klip 003) Første brev

Brev til Dines. Huahin — 25. december 2012

~~~~~กฉฉ~~~~~

Vanddråbe på lotusblad

Klip-klik! Klip-klik!

lyder det igen. Afdæmpet, men skarpt henover skummende lyd af bølgers brusen. Jeg kan mærke lun vind trække op gennem sprækkerne under mig. Ramsaltet pust. Stof i en kongeklar, blå farve blafrer let til venstre for mit hoved. Insisterende dagslys trænger diffust gennem klædets faste vævning. Blænder i den vidtåbne sprække mellem gardin og karm. Fluenetvinduet er åbent. Her er lys. Her er en lille verden. Blot et par armslængder borte fylder en smal indgang til naboens åbne pulterrum hele udsynet gennem min vinduesramme. Ubestemmeligt hulter-bulter. Selv har jeg næppe mere end otte kvadratmeter omkring mig. Koncentreret beboelse. Det kunne have været

en celle i en stor bygning, hængende ud over en stejl klippe med havet bølgende i dybet lige under. Jeg kunne have været fange i Middelalderens klippefæstning på øen If ud for Marseilles i Sydfrankrig. Eller have taget tilflugt som munk i Taktshang Goemba-klostret på klippesiden i Paro-dalen i Bhutan. Men sådan er det ikke. Bygningen her står på pæle i havet. Jeg er fri. Jeg er min egen. Og jeg har elsket for få timer siden.

Jeg sidder med benene ud over kanten. Min venstre fod dingler frit, mens min højre står fast.

Klip-klik!

Jeg kigger ned på blankt, gnistrende sort hår, som falder glat over en rundbuget pande. Kaskade henover finttegnede, små ører. Forbi kaffebrune øjne en anelse trukket op i vinkel over høje kindben. Indrammer en lettere flad og rund næse over hvælvede læber. Deres naturlige dybrosa farve kantes af hudens egen streg i en lidt mørkere tone end ansigtets lyse kanel. Hendes skuldre er nøgne ud af den sorte tanktop. Fastformet kanelhud. Og ligesom hendes arme uden overflødige gram eller rynker. En forundret glæde breder sig varmt fra mit mellemgulv. En Kanelkvinde er hos mig.

Kvinden sidder på knæ foran mig. Et lille ar spændes over den ene knæskal. Det yderste af silkeglatte lår uden for skørtet. Om hendes smalle håndled er viklet tynde, flettede bomuldstråde. Jeg rører ved én. *Sai-sin*, siger hun blødt. Kender dem. De er fra templet. Velsignet af munkene under bønner, sanskrit-sang og stearinlysdryp ned i helligt vand. Rundt om hendes spinkle krop blinker lys op gennem centimeterbrede sprækker mellem rå, bruntmalede gulvbræd-

der. Bølgeblink. Vi kan se havet få meter under os. Uden filter.

Ganske lille rum med vindue. Den moderne tilføjelse er bad, tv og el-vifte. Alt er småt. Hele huset står på pæle. Ikke glødende. Våde. Gangbroen med hotelannekset rækker hundrede meter ud fra kysten. Her midtpå kan man øjne hav og horisont. Dog kun med strakt hals ud af vinduet. Men ikke bugten og havnen. Nabopælehuset et langspyt væk blokerer udsynet. Det egentlige hotel er et ombygget fiskerhus i teaktræ inde på den anden side af den snævre og travle kystgade. Her i annekset har vi til gengæld indendørs adgang til restaurantterrassen for enden af den bebyggede træbro. Med direkte udsigt til kystlinjens broer og træhuse, fiskerihavn og bugtens bølgende liv.

Byen hedder Hua Hin, også akrevet Huahin, omkring tohundrede kilometer sydvest fra Bangkok. På østkysten ud til thai-golfen. Hvor den malaysiske halvø stadig er bred og buddhistisk. Siden snævrer den ind og bliver muslimsk. Meget symbolsk. Kystbyen har aristokratiske rødder, siden kongehuset fra 1920'erne etablerede sommerresidens for at undslippe hovedstadens alt for hede årstid. Adelige familier fulgte efter. Turisterne det samme siden 1980'erne. Af forskellige grunde fik jeg selv travlt med at komme ud af Bangkok og tog ene mand en taxa sydvest over. Den mere end tre timer lange tur kostede 1800 bath, men jeg betalte lidt ekstra oven i, fordi chaufføren brugte tre kvarter på at finde adressen i det tætmyldrende kystcentrum. Ja, selvfølgelig er 400 kroner for meget at smide på en taxa, også selv om jeg ikke ville være kommet langt for fire gange en hund på hjemmebanen.

Ikke engang i udkanterne. Nu er jeg, hvor chili-peberen gror. Og det er skarpt.

Klip-klik!

I nat var der pålandsvind. Vi måtte hæve stemmen over bølgernes sugende brus. Ikke fordi der kunne siges så meget. Vi har kun ganske lidt fælles sprog. Kroppene taler.

Kvinden klipper mine tånegle. Det er kærlighed. Det er vildt. Aldrig oplevet før. Hendes knæ hviler på mit håndklæde, som fanger de fleste af neglestumperne. En skandinavisk kvinde ville ikke knæle. Ikke klippe. Årh-jo, en betalt fodterapeut. Måske en sygeplejerske. Men en kæreste ... og det tror jeg, vi er. Nu.

Min kære Dines,

nu foregriber jeg alt for meget. Og hvad er det så også for en vanartet måde at skrive brev på? Forklædt som om det var et anslag til en kærlighedsføljeton i en gammel Familie-Journal. Bagtanken er selvfølgelig at gøre dig interesseret og få en krog i dig. Ved at fortælle et virkeligt eventyr.

Måske undrer du dig også over, at jeg skriver det her øjeblikklip til dig. Efter så mange års tavshed. Oven på vores ellers rasende tætte kontakt gennem et par år. Spirituelt. Og lidt til. Kontakt på balance mellem personlig pirring og intellektuelt fråds. En relation som pludseligt var forbi uden det helt gik op for mig hvorfor. Du forlod min fortælling uden at sige farvel. Jeg havde min nye familie. Men var alligevel målløs.

Nu vil jeg gerne dele mit rejse- og tankeliv med dig som dengang. Du var en god lytter. Empa-

tisk, spørgende, udfordrende. Og jeg har brug for at sende ord på rejse i verden. Som små broer mellem mig og virkeligheden. En-som-byggerbro. At skrive er et vejarbejde i tiden. Nutiden.

Denne rejse begyndte på veje i Danmark og Berlin med en motorcykel. En Yamaha Virago. Bemærk lige modellen, *Virago!* Du, som selv er en *kvindelig, spirituel kriger*.

Klip-klik!

Huahin, 25. december 2012

